

Šy-li spěwał,
Pělnje džěłal,
Strowja cze
Šmójbnj statot,
A twój šwjatot
Eradny je.

Sa staw spózny
Napoj móžny
Lubošč ma;
Bóh pať šwěrnj
Pšes spať měrnj
Čerštwosč da.

Nječ ty spěwa,č,
Šwěrnje džěłasč
Wšchědne dny;
Džeň pať šwjatj,
Dušči datj,
Wotpoczj ty.

S njebješ mana
Nječ czi šhmana
Žiwnosč je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wofšchew cze!

F.

Šerhike njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knižicziščžerni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

+ 23. njedžela po šwj. Trojizj.

Šap. št. 26, 24.—32.

W Časariji je Romški bohóť Jestus nahladnu šhromadžisnu powołať, pšchetoz kral Agrippa běšche jeho wopytať. Duž šo durje wotewrja a Pawoľ s rječčasami šwjafany šastupi. Wón rěczi smuzicze pšched šhromadžisnu. Našch tekst nam jeho šakitowaze předomanje njepowjeda, ale kajti je jeho předomanje šaczišchěz čžiniť. Jestus šymny wosta a jemu šnapšchecžiwj: „Blašniš šo, Pawoľ?“ Pawoľ šo na krala Agrippu wobroczi. Předomanje je na njeho šaczišchěz čžiniť a wón wušna: „Maľo je trjeba, dha by mje narěcžal, šo bych šchěšcžijan byl.“ Pawoľ pať je jašny pšchiklad, kať dyrbinj šo roššudžicž, dobrj džěł wušwolicž.

Šodžina roššudženja! Šchto je

1. ša šymneho Jestuša;
2. ša položčžneho Agrippu;
3. ša wěry polneho Pawoľa?

1. Pawoľ je rěcžal a Jestus je pošłuchať. Wón je tež wěšty šaczišchěz dostal wot teho džiwneho muža. Ale jako šwěta mudry šudnik widzi w Pawoľe jenož teho wobškorženeho a žnyly šaczišchěz šwopšchija do tnych šłowow: „Blašniš šo, Pawoľ!“ Jeho to ničzo njehnuje. Tónle Jestus ma wjele towařschow — tón šymny njewěrjazy šwět wokoľo naš. To drje šo předomanje šlyšči, a hdyž daloko pšchindže, dha praja: „To je dobrj předať.“ Ale bóle hišchěze šlyščišch šame wušměšchenje: „Ty šo blašniš.“ To móžesh čžitacž w nowinach a knihach, kaž

tež šhromadžisnach njewěrjazych našcheho čžaka. Š wěštnj wobdžiwanjom drje dyrbja tež hladacž na našchu bibliju, kotraž je w 16 lěštotětkach wot 40 špišacželow špišana a tola jedyn duch, jena myšł pšes nju dže; ale šo je wona ša nich pišana, to woni pšchipošnacž njechadža. Ale šchto dha šu woprampdže blašni? Tón, kiž je šwoju wěru šaľožil w šwědčženju šwjateho pišma a tyšazkrócžne nashonjenje šchěšcžijanšch wutrobow, abo njewěra, kiž wušměšchuje, šchtož s rošomom njelapšchimnje? Šchto šo blašni? Tón, kiž šwoje žiwjenje šložuje po Božich kašnjach a tže do přědka na pucžu šboža, abo tón, kiž je hraška šwojich žadosčžow a šhabla po šchěrošim pucžu? Šchto šo blašni? Tón, kiž šwoju nadžiju štaja na wěčžnosčž, kotraž je wěšta we wšchěch pšcheměnenjach tuteho čžaka, abo tón, kiž šwoje šbože pyta w šachodnym šwěcže, na kotrehož žalostne wotucženje čžaka s jeho wopacžnych šonow. Wty njechamy šo runacž Jestyj, ale wušnacž: „Ša wěm, šchto ja wěrju.“

2. Pawoľ je Agrippje do šwědomnja rěcžal: „Wěrjšch ty, kralo Agrippa, profetam? Ša wěm, šo ty wěrjšch.“ Jeho wutroba je hnuta a wšchitžy čžakaja, kajke Agrippa wotmolwjenje da. Wón da to šrudobne položčžne wotmolwjenje: „Maľo je trjeba, dha by mje narěcžal, šo bych šchěšcžijan byl.“ Šchto jeho wotdžerža? Ššnano wohladawšchi Pawoľowe rječčasy šebi myšłi, šo budže šo tež rjaneho špodobneho žiwjenja wšdacž dyrbjecž. Tutón Agrippa je wumrjek. Tyšazory w šchěšcžijanštwje tež tať šhodži.“ Šchto šchěšcžijanow šadžeržuje? Woni šo pšched šwojimi towařschemi hašbuja, někaška hřěšchna

pschihilnoscź jich dżerzi. A tola swobodnoscź a njebjeske kralestwo njeśluchatej połojcźnym. „Mało je trjeba“ je jara straschne słowo. To bėsche nam tež wutroba hnutu, hodżina bėsche pschihódna, ale tola sašo pschiúdze ros-próschenje, sła hodżina — a poklad sašo shubichmy. Njebychmy teho njerosomneho lódznika mjenowali, kiž je so na pucź nastajil do kraja sboža a je wichory pschétral, i daloka hižo widzi brjoh kraja, duž so jemu wostudzi a wón so wróczi? Tajki je połojcźny Agrippa. O kaf žalóhnje! Blisko pschi wottyfnjenym kónzu a tola shubjenu. To je wolij do wohnja węcźneje czwile. Nė, zylńch kschesczianow řebi tón Anjes žada, kaž Pawoła.

3. Pawol steji jako rycer psched nami, kiž je w rjeczafach swobodny, kiž je w puščiznje czerpjenja tola w paradisu. Sbožny bycz a druhich k sbožnosczzi wodźicź, je pucź jeho podróznistwa a jeho kóna. Wón nař woła do Božeho kralestwa, kaž wón praji: „Ja žadam wot Boha, njech je mało abo wjele trjeba, so by niz jeno ty, ale tež wřhitzy, kiž mje dženř křlyřcha, tajzy byli kaž ja řym; wumėnjene pař tute swjastki.“ Chzemy jeho pschecze dopjelnicź k swojemu sbožu. Žadny řestus, žadny Agrippa — ale Pawol chzemy bycz, kiž so temu Anjesej poddamy a wuřnajemy:

Jesu, ja řo poddam czi,
Chzu twój wostacź wobřtajnje.

Hamjeń.

Ja wřhak tebje uochzu wopuřchczić.

(F. Dřer.)

A hdyž wřchón řwėt cze řabudže,
Sřy wopuřchcźeny wřchón,
Twój Sbožnik řesuř řwėrnny je,
Szo řmilicź budže wón.

Wė, kaf czi wořto wutrobny,
Duž dži k njom', řhudżinka!
Ach žadny njei' tař řmyřlenny,
Kaž wón řo pokafa.

Řój řhudy k njom'! Šchtož czerpil řy,
To wřhitko widźal je;
Wot njeho pónđřesř řmėrnjenny,
Czi wosmje rudženje.

Řaj, hdyž wřchón řwėt cze řabudže,
Sřy wopuřchcźeny wřchón,
Twój Sbožnik řesuř řwėrnny je,
Szo řmilicź budže wón.

F. Žitawřki.

Pjata prošwa.

W řchestyń lėřtotku bėsche w Alexandriji pobožny biskop ř mjenom řan řiwy, kotryž řo wo řdžerženje mėra we řwojej wořadže naležnje prózowasche a teho dla hadrije a řwady wurunowacź pyřasche. W jeho wořadže pař tež wořebny muž byđlesche, kiž wo wujednanju ničzo wjedźecź nochzyřche, bėsche-li řo ř někim řwadžil. Duž jeho řan řobu do Božeho domu wjedźesche a ř nim tam wótřje Anjesowu modlitwu řpėwasche. řako bėschtaj řo řłowa: „Wodaj nam nasche winy“ modliloj, řan wosmjelńny a da tam-nemu řłowa: „řako tež my wodawamy řwojim winikam“ řamemu

prajicź. „Wopomń tola“, řan na to rjėnny, „řajke řtraschne řłowa řy w tymle wofomiku wuprajil! Njepraji nasř Anjes a Sbožnik: „Njewodacze-li wy ludžom jich řrėchi, dha wam tež njebjeski Wótz wasche řrėchi njewoda?“ — řele řłowa řłuboki řacziřchcź na wutrobu tamneho wořebneho muřa řcziniřhu. ře řyřsojřymaj wocžomaj wón řanej k nořomaj padže a řo ř zylėj wutrobu ře řwojimi njeřřcheczelemi wujedna.

F.

Spowjedź.

A řararjej Matthejiuřej w řoachimřthalu, řutherowemu pscheczelej, něhdy bur k řpowjedzi pschiúdze a ře řłowami řapocza: „řuby řnježe, ja prošchu, řy chzyli moju řpowjedź řlyřchecź.“ Matthejiuř wotmolwi: „Řaj, ja chzu ju řlyřchecź, a Wóh budže ju tež řlyřchecź.“ řeho řo bur wulzy nařřořa a džesche: „řdyž Wóh moju řpowjedź tež řlyřchi, dha chzu řebi tola přjedny řiřchcze řėpje rosřomnicź a řo prařchecź, řchto řėcžu a praju.“ Wón na to njeřpowjedany woteńdže a na boř řtupi, řo by řebi řwoju řpowjedź řiřchcze řas prawje pschemyřlił.

F.

Marja.

(Wjeřna řlawiřna.)

(Škónčenje.)

Bėsche pschi řapocžatku nalėtnika, jenu řobotu wjecžor, powėtr bė řiwki, džėczi řrajřachu na pucžu, jednore cziřhe řłote řwėřki pokasowachu řo na módrnym njeřju. řarja ředžesche pschi wocžinjenym wofnje. řtwa bė hižo njeđželszy cziřta a řarja řwjeczeřsche w cziřim řmėřkanju. řak tež tola řo mnu řiřchcze budže? tař bė pschi řebi řmyřlił; lėtne ptacźki wřhitke do wřy pschicžahnu, a hdyž je tař daloko, dyrbisch ty wotřal. řudžiřche chzyřa, mohla drje wostacź, řžėtmar bė jej řusto dořcź k rořymjenju dař, řo by najradřcho ju w domje řřhowař, tola jeje wutroba řo k temu njebė řrořymila, a přjedy hacź lėtne džėlo pschiúdze, dyrbjesche hižo nowa řosřosa w domje bycz a tež řilžicźka sašo pschiúcz, kotraž bėsche hacź dotal w řóřzy pola cžety. — A řiřchcze mohla wo wřy wostacź, hdyž by Wóřtez řichařa lubo mėcz mohla, ale wona řaneje wutrobny k njemu njemėjesche, a njebė jemu to řadny wofomik potajila, řo by jeho k lubu njemėla, kaž drje řewal řolzy rad cžinja. — Najradřcho by řarja k řėtnarjeř cžecze na wumjeńř řchla, budžiřcheli jenož řandrij pschecziwo temu njeřyl; ale wona řjawnje cžujesche, kaž řjawnje mėnjesche, řo ju wustacź njemóže, řot tamneho wjecžora ř tej plřřtu njebė řaneho pscheczelniwego řłowcźka wjazy ř nej porėcžal, řaj jako jeho někotry řas, hdyž k cžecze džėřche, doma potřjechi, bėsche wón zylė hodżiny pschi řhach-lach ředźal, a řarja tam pokřbni cžas řakle wjazy njeřhodžesche řo by jemu do pucža njeřřhiřchla. řola druhich ludži bė jeho tež mało widźala; wón drje ř cžasami do towarřřwa pschiúdze, kotřez bė řo wofolo řarje řřromadźilo, ale tola řo řdaische, řo řwoju njeluboscz pschecziwo nej pschewinycz njemóže. řaj, kaž by tař prawje wopokasacź chzyř, řo bė řarja jemu njeprawo cžinił, bė wot teho cžasřa zylė drugi cžłowjeř. řuřy to drje jara njeřyřnyřhu, bėsche wřchaf wřchego na cžescz a pschisřojnoscz wjele džeržal; ale wón bė w řwojim zylėm waschńju řinaschi, jeho macź jeho řhwalesche, ale bė tež do wocžow padaze, kaf bėsche jej k woli řiwy a tež nana wobřėczowasche, hdyž chzyřche tón řinař.

řona řunje tař řmyřlesche, jako řo durje ř cžiča wotewřichu a řandrij řastupi. řej bu řoro řrořa, řo bė ř nim řama, a řmyřlesche pschegzy, wón mohł jej řiřchcze junřřocź wumjetowacź; wón pař prařesche pscheczelniwoje „dořny wjecžor“, a rjėnny, řo jeho macź řčele, hacź njeřhala jutiře řobu do řubrawři ře řiřhi řėcz a po řemřchach řiřchcze dale do řólřta k řwatej řtaricej.

Marja wješele pschilubi. — W Dubrawcy bě wěrjazy předať, kiž hynje předomasche a kotrehož chynsche i czetu hižo dawno ras hlyschecz. — Jako Handrij na to mjelczo psched nej stejesche, rěčesche wona wo wjedrje a wo dobrym puczu, wón pak wschón samyhleny ju lědom hlyschesche a na jene dobo prajesche:

„Marja, Ty hyn ras prajila, so hyn ja hubjeński hacz so sdam, to mi jako kamjeń na wutrobje leži, a móžeschi hwoje słowo jako naspjet wsacz, dha jo čziń.“

„Handrijo“, wotmolwi Marja, „ja hyn njeprawo mčla, njeměj mi dlěje sa slo.“

„Chzeschli, dha njech pscheczelstwo čzinimoj“, rjekny Handrij a da jej ruku. — A dokelž na to hišcže mjelczo pschi nej wosta, rěčesche wona wo rjanym wjedrje a wo nalěczu, hacz džěči do jstwy pschińdžechu a Handrij so džělesche.

Ma druge ranje Handrij wješele a spěchnje pschahasche, khorejta bě čzišta, hlyschčzata, a Handrij bě radoštny a hwyedženiski i napohladanju.

„Sa njewěm, čzemu Handrij hacle po Marju jědže“, rjekny Bětnarjowa i hwojemu mužej, „ta holza mohla prawje derje jow pschińcž, hdyž wschaf tu se wšy dyrbimy.“

„Čzy tola hewaf taf mudra žona“, hmejjesche so Bětnar, „ale to hišcže spytala nejšy; hdyž ma so młody lud lubo, něščtožkuliž čzini, schtož rosomni ludžo sapschijecz njemóža.“

Handrij i wrotami won jědžesche, wješele i staršchimaj horje pohladny, rańsche hłoncžko runje rōžojte pruhi na hat sczelesche a schkowrončki nad wišchnjowej hórku spěwajo wyschische a wyschische slětowachu, pacholowa wutroba pak hišcže wyschische wyskafche, a to bě na jeho mjeswoczju čzitacz.

Jako pola Džětnarjěz fasty, stejesche Rhrjsha i trubku w hubje, a hišcže niz njedželszy (sa njeho so njedžela hacle wjeczor sa-pocžesche) psched hwojimi wrotami. Handrij jeho pscheczelniwje postrowi, swonkownje so jako derje woběndžeschtaj, a jako běsche nětk sawróczil a i wosa wustoczi, pschistupi Rhrjsha bliže.

„Dže dha taf sahe?“ woprascha so.

„Do Dubrawki ke mšchi“, wotmolwi Handrij.

„Ach, i tym pobožnym?“ prafchesche so Rhrjsha.

„Haj, hdyž Bože słowo čziscže a prawje wucža“.

„De, he, taf nětk prajišč; po tajkim tón ptaczč woprawdže w kōžhdle wišy?“

„Ně, Rhrjsha“, rjekny Handrij, „tón ptaczč je hwoobodny, taf hwoobodny a wješely kaž ptaczki, kiž nětk se hwojim spěwom nalěczo pschpowjedaju; Tebi pak pod Twojej kōžu derje njeje, to jara derje wěm.“

W tym wofomitu pschińdže Marja, Handrij jej do wosa pom-hasche, a wobaj jědžeschtaj prawje wješelaj a sbožownaj wyschische stupazemu hłonzu napschecžiwu.

Rhrjsha so do hubow kufny: dyrbjalo tola wěno hycž, so so bohobojasnym na semi derje dže a hjesbōžni maja helu? Zemu derje w myšlach njebě, a so Hańža nětk sady durjom wustupi, a hišcže wschelle na Marju a Handrija wjedžishe, jeho nje-wofschewi.

Jako Marja i Handrijom i Bětnarjězom pschijědže, sacžerwjeni so, dokelž Bětnarjěz nan so na nju taf schibale pošmja. Wona rjekny: „Sa drje so i čzecze hynnu“. „To by bylo“, prajesche Bětnar, „młodži hlyschēja w hromadu.“ — Wón i tajkej pscheczel-niwosčzu sprawnje mčnjesche, a čzoho dla? Marja běsche wschaf jeho žyłu wutrobu dobyla, a jeho hyn mčjesche pjenjes dosč; jemu njebě trjeba, na pjenjesh hladacz, taf bě wón runje i hwojej žonje prajil, a jeho žonje bě taf džiwno wołolo wutroby; chynsche dolho žedženy mčr wo prawdže do jeje doma pschicžahnyč? Haj tón Rnjēs ma rady, hdyž scžerpliwje woczafujemy, a njewustawamy prošycž a pschezo jako prošycž, dha nam njenadžujžy pomoz

pschińdže, hdyž na to njemčslimy, a wón da bohatscho, hacz prošymy.

Wot teho čzaka Handrij hwoje myšle psched Marju wjazy njetajesche; skoro kōždy wjeczor běsche i nej w hromadže, a Wójtez Michal bě dobročimny dosč, so do teho namafacz a i Handrijom so wujednacž. Nětk hacle mčjesche młody lud wješele wjeczory w hromadže; w nich bu čzitane, spěwane, powjedane a hrate, a Marja hacle nětk potafa, taf wješela móže hycž; nichtón so jeje schčžetanja njesminy. Handrij, kiž mčjesche stajnje hwoj blecžč pōdla jejneho kolesta, jej wodowy nopašč napjelnjowasche abo pschitorhnyenu nicž jako pytacž pomhasche, da so jej najradšcho se sohu schčžetacz, dokelž dyrbjesche jemu potom jako najlěpsche dobre słowa dawacz. — „Budžishe-li jenož w kōždej wšy tajka holza byla“, běsche Michal něhdy prajil, „dyrbjalo bōrny wscho hinaf stacz, — taf bohobojasna a taf wutrobita (schtož pak ma pravu bohobojasnosč, tón ma tež wutrobitosč a pschi tym pravu scžerpnosč) — holzy dyrbjale so hańbowacz wufnyč a te pčne hychu bōrny pschewahu dobyle. Wot teje njedžele, hdyž Marja psched woltať stupi a i tym wschitkón hmeč wutrobicže wot so wobroczi, a wot tamneje njedžele kem, hdyž prajesche: Či na tajke holzy! mam ja respekt psched nej.“

Jako běchu so lětno ptaczki wschitke jako wóczile a polne džělo so bližesche, pschicžahny nowa hosposa do Džětnarjěz dwora, a Bětnarjěz pschijedžechu hewi hwoju pschichodnu džowku do domu.

Taf nětko dže, pomyšli hewi Bětnarjowa: Jako njeboha čzicha a blěda w komorje ležesche, mčnich ja, tež mi je žyly kruch žiwjenja wotemrč, a nětk je tón Rnjēs wschitko taf derje scžinil. — Ta njeboha běsche psches hwoju hmyerč wjazy na hwojim mužu wustutkowala, hacz psches hwoje žiwjenje, a nowa žona dyrbjesche i Božej pomozu tón mčr w domje dostacz, kotryž bě nje-boha psches hwoju pobožnu myšl pschihotowala.

Hilžbjeta bě w Hōržy wostala na Marijnym prjedawšchim blaťu, a Džětnar ijewi hwojej hotsje, so je tam sa nju duschna skladosč, so wudacz.

Jako Marja pak najprjedy i Handrijom hama we wulkej stwě stejesche, pschi tym wofnje, i kotrymž so lubošny wuhlad na hat a wišchnjowu hórku posticžesche, prajesche Handrij: „Njeje taf lěpje, so hmy Čze jow do wulkeje hčže wjali a niz tam na wumjeńč? Hlej, jako ja tehdom wo wumjeńku nicžo hlyschecž njechach, mčjach hižo w myšlach; hewi tu najpčnischu holzu sa mandželsku wubracž.“

Marja žyle hnuta, poda jemu ruku a prajesche: „To ja tehdom nejšym myšlila; ja mčnjach, so so Ty teje plisty dla na mnje hōrščišč.“

„Ta plista bě twōj najpčnischu kufč“, sapadny jej Handrij do słowa, „a ja hyn ju bōrny sabyl; pschetož wot teho čzaka wjedžich, so Čze moja wutroba lubowasche, a to čzinjeshche mje sbožowneho.“

„A ja čžu Čze lubowacz a čžescžicž hwoje žiwne dny“, prajesche Marja, a čžu i pomozu teho Rnjēsa Čzi dobra hosposa hycž.“ — W. 1, 1—3. W—o.

Evangelška wofadka w Rchžorskej we wulkej wušy.

Psched krótkim prjedawšchi Rchžorski duchowny, Rnjēs faraf dr. Sella, hwoju něhduschu wofadu wophta a w nej hewbštu a němšku Božu hlyžbu hwyecžesche. Sacžrunjěz běsche tafama na džělawnym dnju, běsche tola jara bohacže wophtana; to je snamjo lubosčje a pschiwiklivosčje i něhduschemu duchownemu. Rnjēs faraf Sella je w tu khwilu w Schteheru, to je město w Hornjej

Katufkej abo Ržežorskej. W tym šamym je mała ewangelska wošadka, 400 dušchow jeno licžaza, rozšpóschena po dalokej krajinyje. Ta šama je šebi zyrkwičku a faru natwarila a pjenjesh k temu požčičž dyrbjala. Wona ma kóžde lěto 6000 kr. t. j. 5000 hr. k šwojemu šdzerženju nawdacž. Hacz dotal je Gustav-Adolffste towarstwo 3000 hr. na pomoz dało, ale dokelž šo jeho šredki druhdže jara nušnje trejebaja, móže wono nětko jeno hiščeže 1000 hr. dacž, tať šo dyrbi ta šhuda wošadka šama 4000 hr. kóžde lěto dodacž. To pšchidže na dušchu, njech je mloda abo stara, 10 hr. Kóždy widži, šo je to wulka nusa. A dokelž je wošadka šhuda, je nusa hiščeže wjetšcha; njeje jej do žyła móžno, telko pjenjes hromadu šwjescž, kaž je trebnych. — Rnješ šarat Sella je šaložer tuteho njedželškeho šopjena a jeho přeni wjeleštny redaktor; hacž runjež Němž, je wón jara derje šerbski nawuknył, w šerbskej rěčži pišal a šo i lubošču na našch šerbski kraj dopomina. Myšlu šebi, šo móže teho dla tež jeho šopjeno „Šomhaj Bóh“ ša jeho wošadu šwój hlób pošbėhnyčž a čítarjam. pšchwołacž: Šchtóž ma luboščž a wutrobu ša ewangelsku žyrkej, budž wutrobnje prošchenny, šo čžył je šwojim darom tutu wošadku podšpjeracž. Dary njech šo ščelnu na k. šararja Šandku w Rrjebi (adreša: Šfarrer Šandke, Greba D.-L.). „Šomhaj Bóh“ budže šwitowacž.

Šchisšpomničž čžemy, šo šo předowanje k. Selle po šadanju wjele Rrjebjanškich šemšerjow čžiččži a šo bóršy wuda. To je jadrive a šhloboke předowanje, kotrež wutrobu pšchima. Na pšchewožku 2. Kor. 4, 7 nam duchapólušy předať položenje ewangelskeje žyrkweje w Katufkej wopišuje, jejnu nusu a bėdženje, jejne wušpėchi a dobyčža, hdyž šwojemu předowanju napišmo da: „Ewangelij w Katufkej — šchaz w šlinjanach šudobjach.“ — Čžisťy wunosťk je k šepšchemu Katufkeje ewangelskeje žyrkweje postajeny; tehodla njech šebi kóždy to předowanje kupi a njech pomha jo roššerjecž. Šchtóž budže jo nutrnje čžitacž, jo wěšče bjes žohnowanja i ruki njepoloži.

Štónzo a tučel.

Rjana tučel blyšchčžesche šo w mróčželach. Šchtóž ju wušhlada, šwjėbeli šo nad jeje rjanosčžu a šhwalesche jejnu šralowštu pšchu; ale runje tale šhwalba čžinjesche tučel bóršy hordu. Nješpokojna i tym, šo móžesche blyke mróčžele wokoło šo šazpivacž, šdasche šo tež nješšončžnje rjenšcha byčž, dyžli štónzo, kotrež drje šo tež rjenje blyšchčžesche, ale bėšche jenož jeneje barby.

To šaklyšcha štónzo.

„Ša šo njecham i tobu mėricž, rjana tučel“, praji wono šmėškotajo, ššhowa šwoje pruhi w mróčželach, a hlej, w tym šamym wokołniknjenju šhubi šo tučel.

Čžasto nješnajee hordy a njedžakowny žórlo šwojeho derješhiczja! Š dobrym prawom šaklyži wón tehdy, šo wono ša njeho wuššhnje. Šichel. M.

Wšhelake i bliska a i daloka.

— Šermušchny šwjedžen pšchinješe Šalečžanskej wošadže w tutym lěče wošebitu šwjatocžnosčž. Woltarne šhryče, ša kotrež bėchu wošadni we wopornivej luboščži k šwojemu Božemu domej dobrowólne dary nawdali, šo na šermušchnym dnju pošhwjecži. Šo předowanju džeržesche šnješ šarat Šólčž rěčž, w kotrež nomu pšchu k Božej šlužbje pšchepoda. Na to špėwawšche žyrkwinski chor pod nawjedowanjom šnješa šantora Šjelki hnujazu ariju. Woltarne šhryče je šhryne debjenje ša našch Boži dom. W žunjej šijalkowej módrinje je šhomotoweje židy štrowi nutrnych šemšerjow. Šredku na woltarju je šhryny šloty ššchiz wušchity, wokoło kotrehož šłowa šteja: Ša wėm, šo mój Šwumožnik živy je. Šorkach na pšchewišku

wot šłėtki widžišch šnamjenja wėry, lubošče a nadžije: ššchiz, wutrobu a šłotwizu tež w šłotej barbje wušchite. To je rjane šwėdčjenje wošady ša to šłowo: Rnježe, ja lubuju wobhdlenja twojeho doma a to mėsto, hdyž twója čžescž bydli.

— Šandženy šchtwórtk je šo šakly šejm w Draždžanach pšches jeho Majestocžž šrala Šurja šwjatocžnje wotewril. Šrjedy je šo Boža šlužba w ewangelskej dwórskej žyrkwi mėla. Ššchichodnu njedželu šo we wšchittich Božich domach modlitwy špėwaju ša wuradžowanja noweho šejma. Wóh luby Rnješ čžył miloščžiwje tele wuradžowanja žohnowacž, šo bychu k temu pomhale, šo by šakly wjetšcha špokojnosčž wutroby našcheho šaklyšeho luda napjelnila.

— Do Šruskeho šejma šmėja šo wólby 20. novembra. Našchi šerbsky wólbní mužojo wola w Mužakowje a je k temu šdirekžija želešnižy wošebity čžah rano ša wólbnych mužow šapoložila, kiž i Šuhlanda rano 1/26, i Čžorneho Šholmza 10 mješščinow po 6, i Wójerez 6,32, i Šobliž 6,45, i Šasa 6,56, i Šwješda 7,10, i Šłėtno 7,32, i Šitowa 7,41 a i Šišteje 7,58 rano wotjėdže.

— Našch šhėžor je šandžemu šobotu operacijiu maleho šroščjenja w šchiji pšchėtracž dyrbjal. Dokelž bėšche pošledni čžah dymbawy, to na to pošasa, šo je něšajka njepšchihódnosčž w šchiji a jako šajka wušpofasa šo pšches šłekarške pšchepytanje male šroščjenje, kotrež jemu pšchi rěčženju šadžewawšche. Tale pomjescž bėšche niz jenož w našchim ludu, ale tež i wonkach našcheho wóžneho kraja wulke naštróženje šbudžila. Tola naštróženje je i teho šrošymicž, šo šo wo žiwjenje lubowaneho šhėžora bojachu, šebi myšlo na šrudny wotšbud šhėžora Šjedricha III., kotrehož šmjerťna šhorosčž šo tež i malej dymbawosčžu šapocža. Šekarjo paš šu rasnje a dokladnje wuškladowali, šo je ššhorjenje našcheho lubowaneho šhėžora žyle njestraščne a šo budže ša šłótki čžah něhdže 8 dnjom šakly žyle wuštrwjeny. Šhėžor je šo hižo šakly w powėtrje wuššhodžował, a wušojenje na šwjėšelaze wawšhnje pošracžuje.

— Šjany pošawl wot šrala Šurja šo i pošledneho čžaha pomjeda. Wón šo w šchėrej drascže na Šosterwišškich pošach pošla Šillniž wuššhodžowawšche a mėješche šwoje pšy, kotrež na wuššhodžowanje šobu šjerjesche, pšchi šebi. Šako čžyšche i wulšimi parkowymy wrotami won, tam štražu štejazy wójak (kiž jeho nješbėšche šejnal) praji: „Mój Rnježe, i pšami jow na šadyn paš nimo njekmjecže, šamo hdyž mėli pšchisťupnu šhartu.“ Šral pšchėndže pšches mješšche durje pšchi šoku. Šošdžišcho wón šon pošawl pomjedawšche a hdyž šo pašchachu, ššto je Majestocžž čžinila, wón wotmolwi: „Šaj, ššto čžyšch dale čžinicz, ja šym šo šakly wórcžil. Šon muž bėšche tola pošnje w šwojim prawje.“

K rozpominanju.

Lėpje je modlitwu w pomjatkú mėč, dyžli dukat w dybzaku.

* * *

Dowėra na Boha je najlėpša zepjera.

* * *

Tak dołho hač duša sebi štrošta w šwėtnych wėcach pyta, dha žaneho mėra njezmėje.

* * *

Wšėdnje šo přepytuj, přetož kóždy džen móže pošledni twojeho žiwjenja byč.

* * *

Jeli zo šo modlić přestawaš, započina njepřecel přewinječ a šo wjeselec.

Šklucžik ša šacžansko-šerbske pišmo: z = š, s = š, š = šch, e = ž, é = čž, ě = čž, ř = šch (po p a k), š, šj, šch (po t): zub, syn, šat, cworn, čern, črij, přah, křud, tři, třo, třasč.